

Camí 8

DEFENSA LA TEVA FE Sigues testimoni de l'Evangelí

Una invitació de Joan Pau II

«Durant molt de temps la sal ha estat també el mitjà que s'utilitzava habitualment per conservar els aliments. Com a sal de la terra, sou cridats a conservar la fe que heu rebut i a transmetre-la intacta als altres. La vostra generació ha d'afrontar amb particular força el repte de mantenir íntegre el dipòsit de la fe

[...] Així esdevindreu missioners amb els gestos i les paraules i, arreu on treballem i visquem, sereu signes de l'amor de Déu, testimonis creïbles de la presència amorosa de Crist. No ho oblideu: "Ningú no encén una llàntia per posar-lo sota una mesura."» (cf. Mt 5, 15).

Missatge del Sant Pare per a la JMJ 2002

Siguem honestos: parlar sobre la nostra fe en Jesucrist no és fàcil! Sovint la vida espiritual es considera una cosa privada. Més encara, potser estem espantats d'imposar les nostres creences als altres; per por de ser malentesos; perquè ens sentim incapaços per a aquesta missió. Però si ningú no compartís l'Evangelí, com podria algú assabentar-se d'aquesta Bona Nova? Té algun sentit guardar-nos la nostra fe? Seria com encendre una làmpada per guardar-la a l'armari.

Això esdevé una situació real. Com podem donar testimoni de l'Evangelí i, tanmateix, no dir que som millor que altres? Com podem compartir la nostra fe sense desestimar la llibertat de religió dels altres? Aquest camí potser serà útil per respondre aquests interrogants.

– LLEGEIX LES ORACIONS SEGÜENTS I ASSENYALA LES QUE REFLECTEIXEN MILLOR EL TEU PUNT DE VISTA, ENCARA QUE SIGUI APROXIMADAMENT. NO DUBTIS A AFEGIR-NE DE NOVES.

- "Proclamar l'Evangelí sona una mica com allò que fa el sacerdot..."
- "No és per mitjà de paraules, sinó d'accions que podem divulgar l'Evangelí."
- "Per parlar de l'Evangelí, s'ha d'haver estudiat la Bíblia."
- "Compartir la meva fe en Crist? No em molesta gens."
- "Si comparteixes el pa, aquest disminueix; si comparteixes la fe, aquesta creix."
- "Totes les religions són iguals... Per què hem de procurar difondre la nostra?"
- "Donar testimoni de Jesús és una part integral de la vida cristiana."
- "No puc trobar paraules per expressar la meva fe."

Donar testimoni de Déu: un camí cap a la llibertat

Quan tenim bones notícies per explicar, solem dir, "Endevina què m'acaba de succeir..." i no tenim la sensació de molestar la gent quan els donem notícies emocionants.

Quan trobem un tema o un àmbit fascinant, ja sigui el dels ordinadors, la moda, les arts, els esports o els assumptes d'actualitat, hi podem debatre durant hores sense avorrir-nos-hi.

Sovint ens sentim incòmodes parlant de Jesús, encara que ell és important per a les nostres vides. Però, i si la nostra timidesa fos un impediment perquè els altres trobessin el sentit o l'alliberament que estan esperant en les seves vides?

- QUINS DESAFIAMENTS AFRONTEM QUAN PARLEM SOBRE JESUCRIST?
- D'ON VÉEN AQUESTS DESAFIAMENTS?

“L'home contemporani escolta més de bon grat els qui donen testimoni que els qui ensenyen, o si escolten els qui ensenyen és perquè donen testimoni.”

PAU VI, pontífex de 1963 a 1978,
exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, 1975, núm. 41

A continuació hi ha cinc històries perquè les llegeixis. Totes són una mica diferents, però totes parlen dels beneficis de donar testimoni de la fe. De tu depèn veure si pots trobar raons en aquestes històries per compartir la teva fe, els teus valors i les teves creences amb els altres.

La història d'en Sebastià: “QUÈ VA PASSAR?”

Actualment, en Sebastià està sortint d'un llarg túnel de temor i desesperació i comparteix amb altres la bona notícia que ha tornat a la vida. D'adolescent, va trobar refugi al “paradís” de les drogues dures, sense pensar que estava al camí de “baixar a l'infern”. Als 19 anys, va començar a sofrir terriblement. No volia morir, però la mort semblava que era l'única sortida al seu dolor: sentia com si l'únic futur que existís per a ell fos la dependència a les drogues.

Als 23 anys, en Sebastià va tornar a la universitat. Ara treballa a temps parcial i està aprenent a viure a la societat. Això és nou per a ell. Com va passar? En Sebastià va conèixer altres addictes a les drogues que se n'havien desenganxat i que el van convèncer que era possible tornar a la vida. Ningú no va forçar-lo a entrar en aquest grup o a deixar de prendre drogues. Va ser reconeixent la seva misèria i adonant-se de petits miracles que succeïen en la vida dels altres que es va convèncer que la recuperació també era possible per a ell. Aquest alliberament no va succeir per art de màgia. El testimoniatge d'altres persones li van donar esperances, però necessitava –i encara necessita– treballar molt per mantenir-se en el camí.

En Sebastià ens dóna el seu propi testimoni: “Sortir de les drogues no va ser fàcil per a mi. Continuava caient en els meus vells hàbits. Vaig haver de demanar ajuda als altres i a Déu. [...] Amb els altres, també vaig aprendre a encomanar-me completament a un Déu amorós que amb prou feines puc definir. Trobo noves forces encomanant-me a algú que m'estima i que mai em decebrà. Res no s'esdevé per art de màgia, i és que no puc utilitzar Déu per satisfer totes les meves necessitats. Sóc responsable de les meves accions. Tanmateix, sé que l'amistat amb Déu mai no em fallarà i, quan estic en falta, Déu mai no deixa de mirar-me amb amor.”

- COM ET SENTS DESPRÉS D'ESCOLTAR LA HISTÒRIA D'EN SEBASTIÀ?
- ESMENTA ALGUNES PERSONES QUE T'INSPIRIN EN LES SEVES ACCIONS. QUINA INFLUÈNCIA TENEN EN LA TEVA VIDA?

La història de la Sílvia:
“VEGEU COM S'ESTIMEN L'UN A L'ALTRE...”

La Sílvia és una estudiant que porta una vida organitzada, sense gaires problemes. Tanmateix, es pregunta sobre el significat de la vida i la mort, l'amor i l'odi, la feina i l'atur... En resum, es fa una sèrie de preguntes que el comú dels mortals porten al cor. Ella, però, sent un cert cansament, un sentiment de buit; té la impressió que ella estava destinada per a molt més gran del que ha conegut fins ara.

Un dia, s'assabenta que la seva amiga Joana va a un moviment de joves que es reuneixen regularment per compartir l'Evangeli. Intrigada, pregunta si pot assistir a alguna reunió. Hi va i se sorprèn del que hi troba: gent feliç que comparteix el somriure i l'alegria, que s'ajuden els uns als altres en moments de dificultat, que estan oberts a estimar i a confiar en els altres. La Sílvia diu a la seva amiga: “No puc dir si crec en el teu Déu, però vull trobar l'alegria que viu en vosaltres! Em puc unir al seu grup?”

- HAS TINGUT MAI UNA EXPERIÈNCIA COM LA DE LA SÍLVIA?
- QUÈ LI DIRIES, A LA SÍLVIA, SOBRE LA TEVA EXPERIÈNCIA?

Històries d'Angola i Romania
“ELL PARLÀ SOBRE EL PERDÓ... ELLA PARLÀ SOBRE LA SEVA ESGLÉSIA”

Aquesta tercera història és de la vetlla de pregària de la JMJ 2000:

“Durant la vetlla de pregària, hi havia a prop del Papa alguns joves amb limitacions físiques i d'altres que provenien de països pobres o devastats per la guerra. Van poder participar en aquest esdeveniment gràcies a la generositat dels participants de la JMJ que van donar diners per cobrir les despeses del seu viatge. La Creu de la JMJ era com un espectador simbòlic del testimoni dels joves, que s'alternava amb la intervenció grans artistes d'arreu del món.

Primer va parlar en Domènec, un jove d'Angola. Va parlar sobre el perdó. La guerra havia durat 25 anys al seu país. Els seus pares van morir abans que ell els pogués conèixer. El seu germà gran es va convertir en el cap de família, però després fou assassinat. En Domènec ens va explicar com va trobar la força per perdonar els assassins del seu germà i per pregar-hi.

Després va parlar una jove romanesa. Ella és membre de l'Església Catòlica Bizantina, que el règim comunista del seu país està perseguint. Va parlar sobre la dificultat de participar en reunions d'oració en secret, perquè estan prohibides. Fins i tot ens va explicar una ordenació que es va haver de realitzar secretament: només hi eren el bisbe, el futur sacerdot i dues persones més.” – *Autor desconegut*

La història del Felip i el viatger etiòp

“... ELL LI VA PROCLAMAR LA BONA NOVA SOBRE JESÚS”

La quarta història es troba a la Bíblia. Un passatge dels Fets dels Apòstols narra la història d'un viatger etiòp que tornava d'un pelegrinatge a Jerusalem. Assegut al seu carruatge, llegia el profeta Isaïes. Llavors, el seu camí es va creuar amb el de Felip...

«L'Esperit va dir a Felip:

“Vés a atrapar aquest carruatge.”

Felip hi anà corrents i va sentir l'eunuc que llegia el profeta Isaïes.

Llavors li preguntà:

“Ho entens, això que llegeixes?”

Ell li contestà:

“I com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda?”

L'eunuc demanà a Felip que s'assegués amb ell dalt del seu carruatge.

[...] L'eunuc s'adreçà a Felip i li preguntà:

“Digues-me, de qui parla el profeta, d'ell mateix o bé d'un altre?”

Aleshores Felip prengué la paraula i, començant per aquest text de l'Escriptura, li va anunciar la Bona Nova de Jesús.» (Ac 8,26-35)

El viatger etiòp, després de demanar a Felip que el bategés, “va seguir tot joiós el seu camí”.

- **CONEIXES, EN ELS CAMINS D'AVUI, ALGUN “VIATGER” QUE ESTIGUI BUSCANT SENTIT? QUÈ LI DIRIES?**

La història de Pier Giorgio Frassati

UN TESTIMONI MERAVELLÓS DE L'EVANGELI

La cinquena història és sobre tota una vida dedicada al servei de l'Evangelí. Pier Giorgio veia Jesús en els pobres. Quan un amic li va preguntar com podia suportar anar als llocs bruts que visitava per ajudar els pobres, ell va respondre: “Recorda que és Jesús que estàs anant a visitar: al voltant del malalt i del pobre, veig una aura especial de llum que nosaltres, els rics, no tenim.”

Per aprendre més sobre la vida i el testimoni del jove laic Pier Giorgio Frassati, llegeix la seva història a l'annex K.

- **CONEIXES ALGUNS TESTIMONIS MODERNS DE LA SEVA FE? EN QUÈ T'INSPIREN?**

Com podem expressar la nostra fe?

“Aquest és el sagrament de la nostra fe”, diu el sacerdot durant l'oració eucarística. L'assemblea respon: “Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús”. Quina frase tan increïble! Significa moltes coses: creure que Jesús és viu en aquest tercer mil·lenni i confiar-hi. Aquesta frase pot canviar el curs de la història i transformar el rostre de la humanitat!

Però no sempre trobem les paraules per expressar i recordar aquest misteri tan gran. Com podem trobar les paraules perquè la Paraula de Déu sigui accessible a tots, per adaptar-la a les situacions de la vida real dels joves i dels no tan joves?

Resoldre els nostres problemes de fe

És difícil parlar de la Bona Nova i estar còmodes fent-ho si primer no hem resolt els nostres propis conflictes. Primer, hem de mirar dins nostre i, amb tota honestedat, dir-nos quina mena de fe ens alimenta, influeix en les nostres decisions i ens guia en les nostres accions.

- PREN-TE TEMPS PER REDACTAR LA TEVA PROFESSIÓ DE FE: “CREC”...; “CREC EN”...

Deixem que ens evangelitzin

La nostra fe té una dimensió comunitària. Recorreguem a la fe de l'Església. Si volem trobar les paraules correctes per expressar la nostra fe, és important que ens deixem ensenyar i evangelitzar a fi d'entendre millor el significat de la fe. Junts, i amb l'ajut d'un guia, podem confrontar la nostra fe en l'Evangeli i descobrir el que significa. Els membres de les primeres comunitats ho van fer abans que nosaltres: “I com puc entendre-ho si ningú no m'hi ajuda?”, va dir el viatger etiòp a Felip.

Contràriament a l'opinió popular, aquest ensenyament, anomenat “catequesi”, té molt a dir als joves, i també als adults. Ens sorprèn? No, perquè avui dia la fe no és “automàtica”. Fa no gaire temps quasi tothom en la nostra societat naixia en una família cristiana. Els nens aprenien sobre la fe igual com aprenien a caminar. Rebieu classes de catecisme, mentre que els adults semblava com si no necessitessin ser catequitzats. La conclusió general va ser que la catequesi era cosa de nens. Tanmateix, actualment la catequesi es reconeix que és adequada per a les persones de totes les edats.

El Papa Joan Pau II en parla a la carta apostòlica sobre el nou mil·lenni:

«Alimentar-nos de la Paraula per ser “servidors de la Paraula” en el compromís de l'evangelització és sens dubte una prioritat per a l'Església al començament del nou mil·lenni. Ha passat ja, fins i tot en els països d'antiga evangelització, la situació d'una “societat cristiana”, la qual, tot i amb les múltiples debilitats humanes, es basava explícitament en els valors evangèlics.

[...] La reitero ara, sobretot per indicar que cal revifar en nosaltres l'impuls dels orígens, deixant-nos impregnar per l'ardor de la predicació apostòlica després de la Pentecosta.»

Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, 2001, n. 40

- COM POTS DEIXAR-TE EVANGELITZAR I CATEQUIZAR?

Evangelitzar

Els primers deixebles van sortir a l'aventura. Van compartir la Bona Nova arreu del món. Algunes persones, com el viatger etiòp, van estar obertes a escoltar l'Evangeli. D'altres no ho van estar; els deixebles de vegades van trobar oposició i grans obstacles. Pere i Pau ho van experimentar personalment: tanmateix, res no els va poder detenir. Van persistir en la seva missió, moguts per la passió i una fe incommovible.

Actualment, encara existeixen testimonis; a vegades se'ls anomena *missioners*. Potser en coneixes alguns. Són persones que s'atreveixen a prendre una posició i manifestar públicament les seves creences. Són persones que s'uneixen a moviments socials per denunciar situacions inacceptables d'injustícia i pobresa, o que, discretament i directament, influeixen en el seu entorn. L'evangelització requereix persones de totes les edats que treballin en la "humanització" del món confiant en l'amor incondicional de Déu, com Jesús ho va fer –i que, com a ell, respectin totalment la llibertat de les persones. Aquesta és una tasca apassionant que requereix que ho posem tot de part nostra, com diu el Papa Joan Pau II:

«Aquesta passió suscitarà en l'Església una nova acció missionera, que no podrà ser delegada a uns pocs "especialistes", sinó que acabarà per implicar la responsabilitat de tots els membres del poble de Déu. Qui ha trobat veritablement Crist no pot tenir-lo tan sols per a si, l'ha d'anunciar. És necessari un nou impuls apostòlic que sigui viscut com un compromís quotidià de les comunitats i dels grups cristians. Això s'ha de fer, però, respectant degudament el camí sempre distint de cada persona i atenent les diverses cultures en les quals ha d'arribar el missatge cristià, de manera que no es neguin els valors peculiars de cada poble, sinó que siguin purificats i portats a la seva plenitud.»
(*Novo millennio ineunte*, 2001, n. 40)

– ÉS POSSIBLE PROCLAMAR L'EVANGELI? EN QUINES CONDICIONS ÉS POSSIBLE?

Som col·laboradors de Déu

Podem dir molt més sobre l'evangelització i la catequesi. Per acabar, recordem simplement que aquesta "feina" és sobretot feina de Déu, en la qual tots hem de col·laborar.

"Jo vaig plantar –diu Pau –, Apol·ló va regar; però és Déu qui feia créixer. Per això no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer." (1Co 3,6-7)

Moltes vegades, la proclamació de l'Evangeli no sembla que tingui resultats concrets. Això és normal: els fruits de l'evangelització no maduren en un dia; la majoria de vegades creixen i maduren sense que nosaltres ho sapiguem.

Activitats suggerides

Mira la pel·lícula *La Missió* (1986), protagonitzada per Robert de Niro i Jeremy Irons:

Al segle XVIII, Espanya i Portugal combatien pels territoris de l'Amèrica del Sud. Les víctimes d'aquest conflicte militar i econòmic van ser, és clar, els nadius d'aquestes terres. Tanmateix, aquests van trobar com a aliats un sacerdot jesuïta i els seus companys. Junts van construir una comunitat cristiana extraordinària que no era ben vista per les autoritats econòmiques, polítiques i àdhuc religioses.

Quina reflexió t'inspira aquesta pel·lícula sobre les alegries i els reptes de l'evangelització?

– OFEREIX ELS TEUS SERVEIS A UNA ORGANITZACIÓ DE CARITAT QUE AJUDI PERSONES NECESSITADES, O FES ALGUNA COSA PERQUÈ LES PERSONES DEL LLOC ON TREBALLESSIS O DE CASA TEVA SINGUIN MÉS CONSCIENTE DE LA DIGNITAT HUMANA.

- ESBRINA COM UNIR-TE A UN GRUP O MOVIMENT ELS MEMBRES DEL QUAL VULGUIN SER EVANGELITZATS I SER TESTIMONIS DE L'EVANGELI, O FORMA AQUEST GRUP AMB L'AJUT D'ALGUNS AMICS.
- ESBRINA COM INSCRIURE'T EN UN CURS PER APRENDRE MÉS SOBRE LA TEVA FE, EN UNA PARRÒQUIA O UN ALTRE LLOC (SESSIONS DE CATEQUESI, CURSOS SOBRE LA BÍBLIA, ETC.).
- OFEREIX ELS TEUS SERVEIS PER ACOMPANYAR NENS, ADOLESCENTS O ADULTS QUE S'ESTAN PREPARANT PER INICIAR-SE EN LA FE CRISTIANA O PER CELEBRAR UN SAGRAMENT PER PRIMERA VEGADA.

Obre la Bíblia

Conscient de la necessitat d'evangelització, els bisbes de diversos països insisteixen en la necessitat de “proposar” una fe. Proposar no és imposar. Proposar tampoc no vol dir que ens haguem de quedar inactius. Aquesta és la invitació de Jesús:

“Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.” (Mt 28,19)

I, com una mostra del suport a la seva missió, Jesús afegeix:

“Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.” (Mt 28,20)

- QUINA PODRIA SER LA TEVA PARTICIPACIÓ EN AQUESTA MISSIÓ QUE JESÚS HA ENCOMANAT A L'ESGLÉSIA?

Suggeriments per compartir en grup

- a) Després de la benvinguda i d'uns moments de reflexió, convida els membres del grup a fer una o més de les activitats següents:
 - Comenteu una de les cinc històries que es troben entre les pàgines 126 i 130.
 - Resumiu la vostra pròpia història: “Què m’ha impulsat a donar un espai a Déu en la meua vida? Què alimenta el meu desig per l'Evangelí?”
 - Compartiu una part d'aquest camí que us hagi atret especialment i expliqueu per què.
- b) Una persona pot resumir el testimoni de Pier Giorgio Frassati (*vid.* annex K) i explicar per què, segons ell o ella, aquest home va ser nomenat sant patró de la Jornada Mundial de la Joventut.
- c) Tria una de les activitats suggerides i feu-la (o prepareu-vos per fer-la) junts.
- d) Clou la trobada amb l'oració per a la JMJ 2002 (pàg. 12).
- e) Tria el camí, la data, l'hora i el lloc per a la propera trobada.